

КАЗОЧКИ-
ЧИТАЙЛИКИ

КАЗОЧКИ-ЧИТАЙЛИКИ

Книга 6

Вікторія Манойленко

Над виданням працювали:

Упорядниця: Олена Скуловатова

Верстка: Марія Солтис-Смирнова

Дизайн обкладинки: Ярина Мартин

та дружній колектив авторів і художників

Пензлик та синій папуга

Художниця Ірина Залюбовська

– Прокидайся вже, ледащо! – почув Пензлик крізь сон знайомий голос господині будинку.

Він відкрив очі та, щоб не отримати стусанів, швидко зліз із ліжка. Хлопчик гарно малював і був дуже худеньким, тому люди прозвали його Пензликом. Він жив у прийомній сім'ї, яка немовлям знайшла хлопчика біля дверей свого дому у візочку з яскравими візерунками. З того часу минуло сім років. Візочка вже не було, залишилася лише подушка з синім папугою, на якій Пензлик і досі спав.

Кожного ранку хлопчик ішов просити милостиню на головну

площу Загубленого містечка. Школи там не було, і діти або вчилися ремісництву у своїх родинах, або жебракували. Усі гроші Пензлик віддавав прийомній сім'ї, в якій батько був моряком і зник у далеких краях кілька років тому.

Родина мала ще рідного сина Свиника, старшого за Пензлика. Той днями вештався площею та забирав у хлопчика гроші. Пензлик не міг купити ні паперу, ні олівців. Він мав лише невеличку чорну дощечку та білу крейду, якою малював. Дощечка була лише одна, і щоб зробити новий малюнок, доводилося стирати старий. Від цього у Пензлика в душі лунала сумна мелодія.

Сьогодні вранці хлопчик знову

побіг на площу. Він там так захопився малюванням, що не помітив, як хтось тихо підійшов до нього. Чиясь рука торкнулася волосся і ніжно погладила голову. Пензлик підняв очі й побачив перед собою жінку, яка тримала книгу. Незнайомка дала хлопчику монетку, глянула на дощечку і сказала:

– Яка гарна робота! А папугу можеш намалювати?

– Можу, – відповів хлопчик і взявся до роботи.

Папуга вийшов таким, як на подушці, тільки білим.

– Ось, дивіться, – сказав хлопчик.

Але жінки вже не було. Проте поруч радісно рохкав Свиник, який прийшов забрати гроші. І тут раптом намальований птах злетів з дощечки, став великим та синім, підхопив Пензлика і поніс високо-високо в небо.

Пензлик у Країні орхідей

Художниця Ірина Залюбовська

Синій папуга мчав, як літак. Пензлик заплющив очі й міцно тримався за шию птаха. Після кількох хвилин такого швидкого польоту хлопчик з острахом розплющив одне око, потім друге. Він побачив усміхнене сонце, що було схоже на тарілку з сиром, до якої йому вдома навіть наближатися забороняли. Пензлик зітхнув.

Тим часом папуга почав опускатися до якихось будиночків і сів на одному з подвір'їв. Там були високі дерева, на стовбурах яких росли дивовижні жовті орхідеї.

Птах опустив Пензлика на землю й через мить перетворився на жінку – ту саму, яку хлопчик зустрів на площі. Жінка усміхнулася та простягнула Пензлику

свою книгу. Він відкрив її й не повірив своїм очам: у ній були всі його малюнки, стерті з дощечки!

– Хіба таке можливо? – запитав хлопчик. – Куди я потрапив?

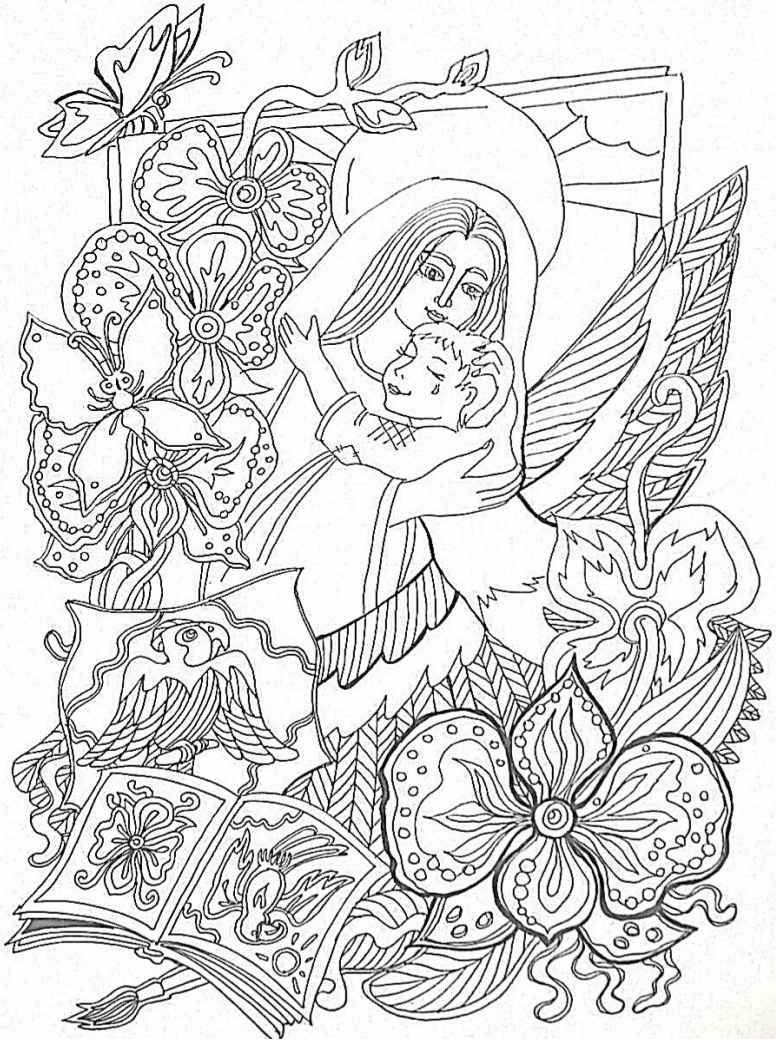
– Це Країна жовтих орхідей і добрих чарівників. Ти тут народився. Орхідеї завжди дарували нам силу. Але сталося лихо: жорстокий чаклун, який одного дня пролітав над нами на крилах крижаного вітру, випадково випустив свою чарівну паличку. Ти був тоді немовлям і лежав у візочку серед духмяних орхідей. Своєю маленькою ручкою ти спіймав паличку, і вона від теплого дотику розтанула. Чаклун дуже розлютився, схопив тебе разом з візочком і поніс геть звідси. Від холодного подиху чаклуна орхідеї зів'яли, і ми всі втратили чарівну силу на сім років. Ніхто не міг тебе повернути, але ми знали, де ти: у нас було люстерко, яке показувало все, що з тобою відбувалося.

Минув час, орхідеї відродилися. І ти тепер удома.

Жінка відчинила двері в будиночок, і вони з Пензником опинилися всередині. На дивані лежали подушки з синіми папугами.

– Це герб нашої родини, – сказала жінка, – а я твоя...

– Мамо! – крикнув Пензлик і поринув у її обійми.

Зміст

1. Пензлик та синій папуга3
2. Пензлик у Країні орхідей6